

[Finansministeren.]

på lystfartøjer fremfor en omsætningsafgift, der kun ville ramme købere af nye lystfartøjer. Jeg meddelte derfor udvalget, at jeg i stedet ville fremkomme med et forslag som det nu foreliggende til en årlig afgift af lystfartøjer.

Afgiften omfatter alle sejl- og motorbåde på 5 meters længde og derover samt mindre både med motorer på over 10 HK. Den sidstnævnte gruppe omfatter især de små såkaldte speedbåde. Langt de fleste fritidsbåde her i landet er under de nævnte størrelsesgrænser og vil således ikke blive berørt af forslaget. Med mindstegrænsen for sejlbåde fritages i vidt omfang ungdommens sejlsport for afgift, idet de fleste sejljoller, som ungdommen anvender i deres fritid til søs, er under 5 meters længde.

Det ville være en nærliggende tanke at graduere den årlige afgift efter værdien af lystfartøjet. En beskatning efter værdi vil imidlertid medføre betydelige administrationsudgifter, hvis størrelse slet ikke står i rimeligt forhold til provenuet af afgiften, der skønnes at blive omkring 30 mill. kr. årlig.

Ved forslagets udarbejdelse er der derfor lagt afgørende vægt på, at afgiften beregnes og opkræves efter et enkelt og praktisk system og med et minimum af administration.

Afgiften er således alene graderet efter fartøjets størrelse målt ved længden. Det betyder, at gamle og relativt billige både kommer til at svare samme afgift som nye og dyrere både af samme størrelse. Det kan synes urimeligt, men man må dog samtidig erindre sig, at ejerne af de nyere fartøjer har betalt op til 15 pct. af værdien i moms ved anskaffelsen. Denne udgift har ejerne af ældre fartøjer ikke haft.

Når systemet med at betale afgift efter fartøjets størrelse først er indarbejdet, vil det nok blive accepteret af bådejerne på samme måde, som bilejerne har affundet sig med, at den årlige afgift — vægtafgiften — beregnes efter vognens vægt, uanset at der er meget betydelige forskelle på værdien af de vogne, der beskattes i samme vægtklasse.

Forslagets bestemmelser om opkrævningen af afgiften er baseret på et enkelt og utraditionelt system, idet bådejeren selv

må tage initiativ til at betale den årlige afgift og ikke må sætte sin båd i vandet, før afgiften er betalt. Ved betaling af afgiften hos toldvæsenet modtager han et afgiftsmærke, som han klæber på båden som synligt bevis for, at afgiften for det pågældende kalenderår er betalt. Herved spares væsentlige administrationsudgifter til oprettelse og drift af et lystfartøjsregister, udsendelse af opkrævninger og restanceinddrivelse. Kontrollen med afgiftens betaling vil efter det foreslåede system kunne begrænses til stikprøvevis kontrol af toldvæsenet — fortrinsvis på steder, hvor bådene er fortojet.

Hvis bådejeren undlader at betale afgiften i forventning om, at det ikke vil blive opdaget, vil der ikke blive ikendt bøde, men i stedet opkræves det dobbelte beløb i afgift. Det er mit håb, at denne sanktion vil være en tilstrækkelig tilskyndelse til anskaffelse af afgiftsmærkerne, således at kontrollen med afgiften kun vil lægge beslag på toldvæsenets arbejdskraft i meget begrænset omfang.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Jeg skal endelig tillade mig af fremsætte *forslag til lov om afgift af ansvarsforsikringer for motorkøretøjer m.v.*

Lovforslaget er et led i den aftale om gennemførelse af besparelser m.v., som i slutningen af september måned blev truffet af en række partier. Aftalen gik ud på, at der pålægges motorkørslen her i landet at betale et bidrag til hel eller delvis dækning af det offentliges udgifter til hospitalsbehandling og invalidepension til trafikofre.

Lovforslaget bygger på, at afgiften opkræves hos forsikringsselskaberne, idet ejerne af motorkøretøjer er forpligtet til at have en ansvarsforsikring. Det samme gælder for knallertkørerne.

Afgiften opkræves med 50 pct. af præmien for ansvarsforsikringen. Da præmien er fastsat på grundlag af den skaderisiko, som erfaringsmæssigt er knyttet til den pågældende kategori af motorkøretøjer, må præmien for ansvarsforsikringen anses for et rimeligt grundlag for fordelingen af afgiften på de forskellige bilejere. Ved at fastsætte afgiften i procent af præmien opnår man tillige, at de, der ved skadefri